

Sygn. akt: I C 605/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Gałuszka
Protokolant:	Monika Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2019 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. S.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. **zasądza** od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda D. S., PESEL (...), **kwotę 12.736,00 zł** (słownie: dwanaście tysięcy siedemset trzydzieści sześć złotych):

- z ustawowymi odsetkami od kwoty 7.100,00 zł (słownie: siedem tysięcy sto złotych) od dnia 22 marca 2016 r. do dnia zapłaty,

- z ustawowymi odsetkami od kwoty 5.000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) od dnia 20 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty,

- z ustawowymi odsetkami od kwoty 636,00 zł (słownie: sześćset trzydzieści sześć złotych) od dnia 20 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty,

II. **oddala** powództwo w części dotyczącej dnia zasądzenia odsetek od kwoty 5.000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) i 636,00 zł (słownie: sześćset trzydzieści sześć złotych),

III. kosztami postępowania obciąża pozwanego (...) S.A. w W.,

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.672,00 zł (słownie: pięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów postępowania,

V. nakazuje Kasie Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Krośnie:

- kwotę 317,12 zł (słownie: trzysta siedemnaście złotych 12/100) tytułem uzupełnienia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego,

- kwotę 282,00 zł (dwieście osiemdziesiąt dwa złote) tytułem uzupełnienia opłaty od pozwu.

Sędzia:

Sygn. akt: I C 605/17

Uzasadnienie wyroku z dnia 20 lutego 2019 r.

Pozwem z dnia 15 września 2016 r. powód D. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 7.100 zł tytułem zadośćuczynienia liczonej od dnia 22.03.2016r. do dnia zapłaty oraz jak również o zasądzenie na rzecz powoda od strony pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej za złożenie pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu podstawy faktycznej żądania powód D. S. wskazał, że w dniu 22.06.2015r. w miejscowości S. jako pasażer motocykla, w trakcie schodzenia z motocykla marki C. B. S. o numerze rej. (...) upadł w momencie, gdy kierujący motocyklem K. S. – ojciec powoda - niespodziewanie ruszył z miejsca. W związku z tym zdarzeniem powód doznał obrażeń ciała. Ojciec powoda był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Pismem z dnia 12 lutego 2016 r. powód zgłosił stronie pozwanej swoje roszczenie, domagając się wypłaty zadośćuczynienia za doznane krzywdy w wysokości 15 000 zł. Strona pozwana przyznała na rzecz powoda zadośćuczynienie w wysokości 2 900 zł oraz odszkodowanie obejmujące m.in. kwotę 624 zł. z tytułu kosztów opieki (k. 29). W trakcie postępowania likwidacyjnego wydano opinię lekarza orzecznika wskazującej na 3 % uszczerbku na zdrowiu powoda. Powód podniósł, że na skutek przedmiotowego zdarzenia doznał złamania głowy kości promieniowej prawej. Ze względu na silne utrzymujące się dolegliwości prawej ręki po dwóch dniach od zdarzenia zgłosił się na (...) Wojewódzkiego Szpitala w K. gdzie założono mu opatrunek gipsowy zastąpiony później ortezą usztywniającą. Następnie kontynuował leczenie w poradni ortopedycznej i podjął się rehabilitacji.

Nakazem zapłaty z dnia 16 lutego 2017 r. tut. Sąd nakazał stronie pozwanej, aby zapłaciła powodowi kwotę 7100 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1923 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

Strona powodowa w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku dopuszczenia dowodu z opinii biegłego pozwany wniósł o uwzględnienie w opinii, odpowiedzi biegłego na pytania wskazane w sprzeciwie. W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana podniosła, że żądana przez niego kwota jest rażąco wygórowana i nieadekwatna do okoliczności faktycznych sprawy, zadośćuczynienie ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, nie może być źródłem wzbogacenia i ma być utrzymana w rozsądnych granicach.

Pismem procesowym z dnia 11 maja 2018r. powód rozszerzył żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 12 100 zł. tytułem zadośćuczynienia, tak by łączna kwota tytułem zadośćuczynienia wynosiła 15 000 zł., bowiem rokowania co do odzyskania przez powoda pełnej sprawności fizycznej w zakresie łokcia prawego są niekorzystne. Wniósł też o zasądzenie kwoty 636 zł. z tytułu kosztów opieki osób trzecich nad poszkodowanym pozwanym, bowiem wymiar opieki nad pozwanym ze strony osób trzecich to 8 tygodni, nie zaś jak wcześniej przyjęto 4 tygodnie i wyliczono przez pozwanego na kwotę 636 zł (k.151 – 156).

Odnosząc się do rozszerzenia pozwu o zadośćuczynienie i odszkodowanie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w części rozszerzonej i wskazał, że rozszerzenie powództwa nie jest niczym uzasadnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 czerwca 2015 r. w S. pasażer motocykla D. S. upadł w momencie gdy kierujący K. S. niespodziewanie ruszył z miejsca.

Dowody:

- przesłuchanie powoda D. S. (k. 123);
- zeznania świadka K. S. (k. 120).

K. S. był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w W..

- okoliczność bezsporna.

Na skutek upadku z motocykla na prawą rękę, pasażer D. S. bezpośrednio po uderzeniu poczuł ból w okolicach łokcia, całej prawej ręki, która stała się opuchnięta. Po założeniu opatrunku w dniu zdarzenia pracował jako diagnosta samochodów, zażywał środki przeciwbólowe, obsługiwał klientów. Całe zdarzenie miało miejsce przed zakładem ojca powoda, w którym powód jest zatrudniony.

Dowody:

- przesłuchanie powoda (k. 123);
- zeznania świadka K. S. (k120).

W dniu 24 czerwca 2015r. powód został zaopatrzony w (...) w K., gdzie wykonano rtg, które wykazało złamanie głowy kości promieniowej prawej, stan po stłuczeniu stawu łokciowego prawego, założono mu szynę gipsową, dalsze leczenie prowadził w poradni ortopedycznej w K., po uzyskaniu wstępnego zrostu stosował ćwiczenia usprawniające oraz zabiegi fizykoterapeutyczne. Obecnie skarży się na ograniczenie ruchomości łokcia prawego (brak pełnego wyprost) oraz dolegliwości bólowe łokcia, które pojawiają się po przeciążeniu i przy zmianach pogody.

Dowody:

- przesłuchanie powoda (k. 123, 229v-230v);
- zeznania świadka (k. 120);
- historia choroby (akta szkody k. 112);
- opinia biegłego ortopedy (k. 135-136).

W badaniu fizykalnym biegły z zakresu ortopedii stwierdził obecność przykurczu zgięciowego łokcia prawego bez poszerzenia obrysów stawu, ograniczenie ruchomości w zakresie supinacji, zakres ruchomości łokcia: wyprost(-5-8 stopni), zgięcie pełne, ograniczenie supinacji (-10 stopni), brak bolesności palpacyjnej okolicy łokcia.

Dowód:

- opinia biegłego ortopedy (k. 136);

W chwili obecnej powód nie może w pełni wyprostować łokcia oraz ma ograniczony ruch odwracania przedramienia. We wcześniejszym okresie pourazowym w sposób długotrwały utrzymywało się nieco większe niż obecnie ograniczenie ruchomości łokcia prawego. Obecny stan ortopedyczny nie jest przeszkodą przy wykonywaniu wszystkich podstawowych czynności dnia codziennego, może być natomiast utrudnieniem przy podejmowaniu długotrwałej ciężkiej pracy fizycznej. Uległa u powoda zmniejszeniu ogólna sprawność kończyn górnych. P. jest długotrwała, ciężka praca fizyczna wymagająca dobrej sprawności kończyn górnych. Stwierdzany przykurcz łokcia w związku z długotrwałością procesu leczenia ma charakter trwały, rokowania co do odzyskania pełnej sprawności fizycznej w zakresie łokcia prawego są niekorzystne. Niedogodności w życiu codziennym po urazie wiązały się z koniecznością stosowania szyny gipsowej, ortezy, rehabilitacji leczniczej, braku możliwości samodzielnego wykonywania wszystkich czynności dnia codziennego wymagających dobrej sprawności rąk, powód musiał zgłaszać się na kontrolne wizyty

lekarskie, w okresie powypadkowym był całkowicie niezdolny do pracy przez kilka miesięcy. Najsilniejszy ból po urazie łokcia występował bezpośrednio po urazie. Dalej powód odczuwał dość silne dolegliwości bólowe do 4 tygodnia po urazie, nieco słabsze do około 6 – 8 tygodni po urazie. Po tym okresie dolegliwości były mniejsze, sukcesywnie się zmniejszały. Ból w okresie pourazowym uśmierzany był za pomocą środków przeciwbólowych. W okresie pourazowym powód był zmuszony zmniejszyć swoją aktywność życiową. Nie mógł uprawiać sportów wymagających dobrej sprawności rąk. Przez okres około sześciu tygodni stosował unieruchomienie pod postacią szyny gipsowej ramiennodłoniowej i ortozy ramiennie- przedramiennej. W związku z koniecznością stosowania unieruchomienia i następczym przykurczem łokcia powód wymagał pomocy innych osób przy wykonywaniu czynności dnia codziennego takich jak sprzątanie, przygotowywanie posiłków, robienie zakupów, ubieranie, mycie przez okres 6 – 8 tygodni od urazu. Pomagali mu rodzice i rodzeństwo. Trwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami wypadku z dnia 22 czerwca 2015r. w myśl tabeli zawartej w Załączniku do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r.(poz.1974) wynosi 8% - punkt 118b (Przykurcz w stawie łokciowym – w zależności od zakresu zgięcia, wyprostu i stopnia zachowania ruchów obrotowych przedramienia: przy możliwości zgięcia ponad kąt prosty).

Dowody:

- przesłuchanie powoda (k. 123., k229v-230v);
- zeznania świadka (k. 120);
- historia choroby (akta szkody k. 112);
- opinia biegłego ortopedy (k. 136-140).

Sąd ocenił zeznania powoda jako zasługujące na wiarę. Dokładnie opisał przebieg wypadku i samopoczucie po nim, określił, na czym polegały jego dolegliwości. Podawane przez niego objawy znajdowały poparcie w treści opinii biegłego lekarza. Jednocześnie należy podkreślić, że powód nie wyolbrzymiał swoich cierpień i podkreślał, że chciał jak najszybciej wrócić do pełnej sprawności. Wiarygodne były w ocenie Sądu zeznania świadka K. S., który miał wiedzę na temat zdarzenia i funkcjonowania powoda po wypadku. Zeznania te były w zasadniczych kwestiach zbieżne z zeznaniami powoda, co również wpływało na ocenę ich wiarygodności. Sąd podzielił opinię biegłego ortopedy. Biegły osobiście zbadał powoda, szczegółowo opisał stan jego zdrowia w kontekście skutków wypadku. Odwołał się przy tym do wyników badań przeprowadzonych u powoda bezpośrednio po wypadku, jak również do dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy. Sąd uznał opinię za miarodajną, bowiem żadna ze stron a w szczególności strona pozwana nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń do jej treści i wniosków, dlatego też należało uznać, że w pełni została zaakceptowana przez stronę pozwaną również w zakresie objętym zainteresowaniem pozwanej tj. w zakresie pytań stawianych biegłemu zgłoszonych w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów zgromadzonym w aktach szkody ponieważ nie nosiły one śladów podrobienia ani przerobienia, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności ani rzetelności.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda okazało się w pełni zasadne, zarówno w zakresie zadośćuczynienia, jak i odszkodowania.

W myśl art. 445 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Krzywda rozumiana jest na gruncie tego przepisu jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego (por. G. Bieniek, Komentarz do art. 445 Kodeksu cywilnego). Zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma przede wszystkim charakter

kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać dla poszkodowanego pewną ekonomicznie odczuwalną wartość. Niewątpliwie kwota ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. wyroki Sądu Najwyższego z 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, z 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, z 22 marca 1978 r., IV CR 79/78).

Powód na skutek zdarzenia drogowego niewątpliwie doznał uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia. Wiązało się to dla powoda z szeregiem niedogodności, tj. z koniecznością stosowania szyny gipsowej, ortezy, rehabilitacji leczniczej, braku możliwości samodzielnego wykonywania wszystkich czynności dnia codziennego wymagających dobrej sprawności rąk, musiał zażywać leki przeciwbólowe nadto powód musiał zgłaszać się na kontrolne wizyty lekarskie, w okresie powypadkowym był całkowicie niezdolny do pracy przez kilka miesięcy, nie mógł uprawiać sportów jak dotychczas, spotykać się ze znajomymi w takim zakresie jak dotychczas. Ból powoda związany z urazem spowodował niewątpliwie u niego krzywdę związaną z cierpieniem fizycznym.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia, Sąd miał na uwadze opisane wyżej kryteria, tj. rozmiar cierpień powoda, czas ich trwania, ich wpływ na funkcjonowanie w życiu codziennym. W ocenie Sądu zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, zatem zasługuje na szczególną ochronę również na płaszczyźnie wymiaru zadośćuczynienia za jego naruszenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 lipca 1997 r., II CKN 273/97). Kwota 15.000 zł będzie zatem stanowiła dla powoda słuszną rekompensatę za doznane cierpienia, a jednocześnie nie doprowadzi do jego wzbogacenia. Taka suma pieniędzy, odpowiadająca ok. trzymiesięcznemu średniemu wynagrodzeniu netto, jest adekwatna do rozmiaru doznanej wskutek wypadku krzywdy. Powód otrzymał już kwotę 2900 zł, dlatego też należało zasądzić tytułem zadośćuczynienia kwotę 12 100 zł. (7100 zł – pozew pierwotny, 5000 zł – pozew rozszerzony).

Z kolei podstawą zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 636 zł z tytułu odszkodowania był przepis art. 436 § 1 k.c., który przewiduje odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego na zasadzie ryzyka. Kwota ta stanowi dopełnienie kosztów związanych z opieką nad powodem ze strony osób trzecich. Pozwany uznał, że powodowi należy się odszkodowanie z tytułu kosztów opieki za okres 4 tygodni (decyzja z dnia 22.03.2015r,k. 29, akta szkody), sąd uznaje, że takie odszkodowanie powinno dotyczyć okresu 8 tygodni i w związku z tym zasądzona została kwota 636 zł. przy przyjęciu , że pomocy udzielono 7 dni w tygodniu przez 3 godziny, przy przyjęciu 7,50 zł za godzinę.

Podstawę odpowiedzialności strony pozwanej w zakresie zadośćuczynienia i odszkodowania w niniejszej sprawie stanowią przepisy art. 805 i następne k.c. Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z kolei art. 822 § 1 k.c. precyzuje, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Strona pozwana przez zawarcie umowy ubezpieczenia ze sprawcą wypadku przyjęła na siebie obowiązek naprawienia krzywdy w razie spowodowania jej przez ubezpieczonego. Ubezpieczyciel na mocy tej umowy staje się zobowiązanym do naprawienia szkody i krzywdy wobec pokrzywdzonego, o ile ubezpieczony odpowiada cywilnie za szkodę wyrządzoną tej osobie trzeciej. Na podstawie art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem m.in. uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Oznacza to, że przesądzenie odpowiedzialności ubezpieczonego za wypadek otwiera poszkodowanemu drogę do dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia bezpośrednio u jego ubezpieczyciela. Strona pozwana ma więc legitymację bierną do występowania w niniejszej sprawie jako ubezpieczyciel sprawcy wypadku, który spowodował u powoda szkodę i krzywdę.

Sąd orzekł o odsetkach od zasądzonych kwot na podstawie przepisu art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia i choćby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi – wierzyciel może żądać odsetek. Sąd zgodnie z żądaniem powoda zasądził odsetki od dnia 22 marca 2016 r., co do pierwotnej kwoty żądanej pozwem oraz od dnia 20.06.2018r. co do kwot rozszerzonego żądania, tj. od doręczenia pisma procesowego zawierającego rozszerzone żądanie

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Jak że powód poniósł w związku ze sprawą koszty w wysokości 5672 zł, Sąd zasądził w punkcie IV wyroku ich zwrot na jego rzecz od strony pozwanej.

W punkcie V wyroku Sąd nakazał ściągnąć od strony powodowej kwotę 317,12 zł, ponieważ suma ta została tymczasowo wyłożona na wynagrodzenie biegłego ortopedy-traumatologa ze środków Skarbu Państwa, oraz kwotę 282 zł. tytułem uzupełnienia opłaty od pozwu.

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

(...)